

ဘုမ္မာဝတီစာပေ

မင်းသိင်္ခ

မ တတိယ

တတိယအကြိမ်

တော်တော်တတ်တဲ့ မတတ်ပဲ တော်တော်တတ်တဲ့ မတတ်ပဲ တော်တော်တတ်တဲ့ မတတ်ပဲ

အခန်း(၁)

အိမ်ဟောင်းကြီးတစ်လုံးပေါ်မှ

ကော်ဖီမသောက်ရသော လူကြီးတစ်ယောက်

ရန်ကုန်မြို့၊ မအူကုန်းဘက်မှ တာမွေဘက်ဆီသို့ သွားသော ကျိုက္ကဆံ ဆိုသည့် မော်တော်ကားလမ်းကြီးတစ်ခုသည် ရှိ၏။ ထိုကျိုက္ကဆံလမ်းမကြီးကို မျက်နှာပြုထားသည့် ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီး တစ်အိမ်သည်လည်း ရှိ၏။ ထိုအိမ်ကြီးမှာ အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကပင် ဆောက်လုပ်ထားသောကြောင့် လွန်စွာ အိုမင်းနေပြီဖြစ်၏။

ရေနံအောင် သုတ်ထားသော အိမ်မည်းကြီးတစ်လုံးဖြစ်၏။ မှန်ပြတားပေါက်များနှင့် လှေကားလက်ရန်းများမှာမူ အဖြူရောင်ဖြစ်သဖြင့် တချိန်က လွန်စွာခမ်းနားခဲ့သော အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းတစ်လုံးဖြစ်ခဲ့ငြားသော်လည်း မပြုမပြင်ဘဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ အသုံးပြုနေထိုင်သောကြောင့် ထိုအိမ်ကြီးကို ကြည့်ရ သည်မှာ တစ်ခါက ထည်ဝါခန့်ညားသော အဝတ်အစားများ ဖြစ်သော်လည်း ယခုအခါ ဟောင်းနွမ်း စုတ်ပြုနေပြီ ဖြစ်သော အဝတ်ဟောင်းများကို ဝတ်ထားသည့် အထည်ကြီးပျက် မိန်းမအိုကြီးတစ်ဦးကို တွေ့မြင်ရသကဲ့သို့သာ ရှိလေတော့၏။

ပြတင်းပေါက်များတွင် တပ်ဆင်ထားသောမှန်များမှာလည်း အပြည့်အစုံ မရှိတော့ ..။ ကွဲသည့်နေရာက ကွဲ၍ ပေါက်သည့်နေရာက ပေါက်နေပြီဖြစ်၏။ ထိုနေရာများကိုလည်း လေဝင်သောကြောင့် စက္ကူကတ်ပြားများ၊ သုံးထပ်ပြားများဖြင့် ဖာထေးထားသည်ဖြစ်ရာ တစ်ခါက ကျက်သရေရှိခဲ့သော မှန်ပေါက်များသည် အကြည့်ရဆိုးနေလေတော့၏။

ဝရံတာနှင့် လှေကားတွင် တပ်ဆင်ထားသော အဖြူရော်
ပွတ်လုံးတိုင်များမှာလည်း ပြုတ်ထွက်သည့်နေရာက ပြုတ်ထွက်နေပြီး ကျိုးနေသည့်
နေရာက ကျိုးနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ကျိုးတိုကျဲတဲ နိုင်လှတော့၏။ ထိုအရာများကို
ကြည့်ရသည်မှာ သွားများ ဟိုတစ်ချောင်း ဒီတစ်ချောင်း ကျိုးနေသော
အဘွားကြီးတစ်ဦး ပါစပ်ဟ၍ ဟက်ဟက်ပက်ပက်
ရယ်လိုက်သည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည့်အလား အရုပ်ဆိုးလှတော့၏။

မျက်နှာကျက်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဖန်ပဒိုင်းနှင့်
ဖန်မီးစလောင်းများမှာလည်း ကျပ်ခိုးများစွဲ၍ ပင့်ကူအိမ်များ သွယ်တန်းနေပြီး
လွန်စွာမှ အကျည်းတန်လှတော့၏။

ဧည့်ခန်းအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့သော အခန်းထဲတွင် ရှေးဟောင်းကုတင်
တစ်လုံး ချထား၏။ ကုတင်တိုင်တစ်ချောင်း ကျိုး၍ နေသောကြောင့် ထိုကျိုး၍
နေသာ ကုတင်တိုင်ငုတ်တွင် ခြင်ထောင် ထောင်ရန်အတွက်
ကျိုက်ထီးရိုးတောင်ငှေးတစ်ချောင်း ကပ်၍ ချည်ထားသည်ဖြစ်ရာ တစ်ခါက
ခန့်ညားထည်ဝါခဲ့သော ဧည့်ခန်းသည် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်၍ နေလေတော့၏။

မီးဖိုခန်းဘက်ဆီမှ အသက်(၅၀) ကျော်အရွယ် လူကြီးတစ်ဦးသည်
အောက်ပိုင်း မသယ်နိုင်သောသူများ စီးသည့် ဝါးခဲ (ခေါ်) ဘီးတပ်ထိုင်ခုံလေးပေါ်တွင်
ထိုင်၍ ဘီးကို လက်ဖြင့် တွန်းရင်း ဧည့်ခန်းဆီသို့ ဝင်လာလေ၏။ သူ၏
လှည်းကလေးဖြင့် ကုတင်ဘေးသို့ သွား၏။ ကုတင်ဘေးတွင် ချထားသော
စားပွဲခုံဟောင်းကို ကြည့်လိုက်၏။ ထိုစားပွဲခုံဟောင်းပေါ်တွင် ဆေးလိပ် ခွက်နှင့်
ဆေးပုလင်းများ၊ ခဲတံဖောင်တိန်များ ထည့်သောခွက် ပလပ်စတစ် အုပ်ဆောင်းနှင့်
အုပ်ထားသော ပန်းကန်၊ ကိုင်းကျိုး၍ သားရေကြီးဖြင့် ချည် ထားရသော မျက်မှန်၊
ပရုပ်ဆီဘူး၊ နားကြက်တောင်များ ထည့်ထားသောဘူး စသည်တို့ဖြင့် ရှုပ်ပွနေလေ၏။

ထိုလူကြီးသည် စားပွဲပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ..

“မာမိကြီး .. ပဲယဲခိုင်ကော်ဖီ ...”

ဟု ကျယ်လောင်စွာ လှမ်း၍ ပြောလိုက်လျှင် သဲကြိုးအစိမ်းရောင် တစ်ဖက်၊ အနီရောင်တစ်ဖက်တပ်ထားသော ဂျပန်ဖိနပ်ဟောင်းတစ်ရုံကို စီး၍ မိန်းမကြီးတစ်ဦးသည် ဧည့်ခန်းဆီသို့ ဝင်လာပြီးလျှင် ...

“ကော်ဖီမှုန့် ကုန်နေတယ် ... ဒယ်ဒီကြီးရဲ့ .. တက်တက် ရုံးက ပြန်လာမှ ကော်ဖီမှုန့်ပါလာမှာ ...”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် လူကြီးသည် မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့၍ ...

“အဲဒါတွေ ခက်တာပေါ့ .. မကုန်ခင်က ကြိုတင်ဝယ်ထားရမယ့် ဥစ္စာ ...”

ဟု ညည်းညူ ပြစ်တင်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အဒေါ်ကြီးက ...

“ဝယ်ရမယ်ဆိုတာတော့ သိတာပေါ့ .. ဒယ်ဒီကြီးရယ်၊ ပိုက်ဆံ ပိုက်ဆံ ...”

ဟု ပြန်၍ ပြောရင်း လက်ညှိုးနှင့် လက်မကို ဝိုင်း၍ ထောင်ပြလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူကြီးက ...

“ပုဂံ .. ပိုက်ဆံ ..”

ဟု ပြန်၍ အော်လိုက်လေ၏။

“အဲဒီ ဒယ်ဒီကြီး ပြောတဲ့ ‘ပုဂံ .. ပိုက်ဆံ’ ပဲ မရှိလို့ ဒုက္ခရောက်တာပေါ့ ..”

ဟု လေသံခပ်ပျော့ပျော့ဖြင့် အဒေါ်ကြီးက ပြောလျှင် လူကြီးက

“ပိုက်ဆံဆိုတာ မန်းဏီးပါဗျာ .. မန်းရယ် ဏီးရယ် နှစ်လုံးပဲ ရှိတာ ၊ မခက်ပါဘူး .. ငါ အများကြီး ရှာပေးခဲ့တာပဲ .. ဟောဟိုမှာ ချိတ်ထားတဲ့

သားရေအိတ်ကြီးနဲ့ (၇) ရက်တစ်ခါ အပြည့်ထည့်ပြီး မေးကို ပေးခဲ့တာ မေ့သွားပြီလား ...”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် အဒေါ်ကြီးက ...

“မမေ့ပါဘူး ဒယ်ဒီကြီးရယ် ... အဲဒီ တုန်းက ဒယ်ဒီကြီးက အင်ပို့လိုင်စင်ရလို့ ကောင်းစားပြီး လူတိုင်းလိုလိုက ငေးကြည့်နေခဲ့ရတာ လေ.. အဲဒီ တုန်းက ဂျစ်တစ်စီးမှ ဘယ်လောက်ပေးရလို့တုန်း .. နှစ်ထောင်ကျော်လောက် ပေးရင် ဂျစ်ကားအကောင်းစား ရတယ်လေ ... ခင့်ကိုတောင် တစ်စီး ဝယ်ခဲ့ပေးလို့ ခင်တောင် ဂျစ်ကားတင်ပို့ရုံနဲ့လေ .. အဲဒီ တုန်းက ခင်ကလဲ ငယ်သေးတယ် မဟုတ်လား၊ ခင့်ကို လေဒီဂျစ်လို့တောင် ခေါ်ကြတာပဲ .. အခုတော့ လေဒီဂျစ်လည်း မွဲတေစုတ်ပြတ်ပြီး လေဒီညစ် ဖြစ်နေပြီ ဒယ်ဒီကြီးရေ”

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ မှာပင် ၎င်းတို့နှစ်ဦး၏ သမီးကြီးဖြစ်သော တက်တက်သည် အပေါ်ထပ်မှ ဆင်း၍ လာလေ၏။

“သမီးရေ .. ကော်ဖီမှုန့်ကုန်နေပြီ၊ ဒယ်ဒီကြီး ဒီမနက် ကော်ဖီမသောက်ရသေးဘူး၊ သမီး ရုံးကပြန်လာရင် ကော်ဖီမှုန့် ဝယ်ဖို့တော့ မမေ့နဲ့နော်”

ဟု အဒေါ်ကြီးက ပြောလိုက်လျှင် တက်တက်က ...

“မာမိကလည်း .. ဒီနေ့ ဆန်းဒေးလေ၊ သမီး ရုံးမှ မတက်ရဘဲ”

ဟု ပြန်၍ ဖြေလိုက်ရာ လူကြီးသည် ပြူးကြောင်ကြောင်နှင့် တက်တက်၏ မျက်နှာကို လှမ်း၍ ကြည့်ပြီးလျှင် ..

“ဆန်းဒေး .. ဆန်း .. ဒေး .. အဲဗရီးဒေးအစ်နေ့ ဆန်းဒေး ... နေ့တိုင်း တနင်္ဂနွေနေ့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ် ...”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ တက်တက်က ...

“ဘတ် .. တူဒေးအစ် .. ဆန်းဒေး .. နေ့တိုင်း တနင်္ဂနွေမဟုတ်ပေမယ့် ... ဒီနေ့ကတော့ တနင်္ဂနွေနေ့ ဒယ်ဒီရေ၊ ကော်ဖီမှုန့်ကတော့ ဆောရီးပဲ ...”

ဟု ပြောရင်း လက်ဝါးလေးနှစ်ဖက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပက်လက် လှန်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လူကြီးက ...

“ကော်ဖီ .. ကော်ဖီ .. ဘာများ ခက်လို့လဲ .. စာလုံးလေး နှစ်လုံးထဲပဲ .. ကော်ရယ် .. ဖီရယ် .. ဘာများခက်လို့လဲကွယ် ...”

ဟု ပြောရင်း ဆို့နှင့်ကြေကွဲသော အသံကြီးဖြင့် ရယ်မောလိုက်လေတော့သတည်း။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

*

ဆင်းရဲတွင်းက နက်လှတယ်

များမကြာမီအချိန်အတွင်း၌ ထိုလူကြီးနှင့် ထိုအဒေါ်ကြီးတို့၏ သမီးငယ် ‘ခက်ခက်’ သည် ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ရောက်လာ၏။ ခက်ခက်မှာ အရွယ်မရောက် သေးပေ။ (၈) နှစ်သမီးအရွယ်ခန့်သာ ရှိသေး၏။ ခက်ခက်သည် ဒက်ဒီကြီး စီးသော ဦးချဲ့ကို နောက်မှ တွန်းလိုက်၏။ ဦးချဲ့သည် ရှေ့သို့ ရွေးသွား၏။ ထို့နောက် အဒေါ်ကြီးဘက်သို့ လှည့်ကာ ...

“သမီး .. ဘာစားရမလဲ မာမီ ...”

ဟု မေးလေ၏။

“ပဲပြုတ်နဲ့ ထမင်း ကြော်ထားတယ်လေ”

ဟု အဒေါ်ကြီးက ပြောလိုက်ရာ ခက်ခက်က နှုတ်ခမ်းကို စု၍ ...

“သမီး အဲဒါ မကြိုက်ဘူး ၊ မုန့်ဟင်းခါး စားချင်တယ် ”

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်ရာ

“မစားချင်လို့ မရဘူးဟဲ့... ဒါ မရှိဘူး”

ဟု အဒေါ်ကြီးက လက်ညှိုးနှင့် လက်မကို ဝိုင်း၍ ပြပြန်၏။

“မာမီကိုပြောလိုက်ရင် ဒါမရှိဘူးချည်းပဲ၊ တစ်ခါတလေ ဒါရှိတယ်လို့ ပြောပါဦး...”

ဟုဆိုကာ ခက်ခက်ကလည်း လက်ညှိုးနှင့် လက်မကိုဝိုင်း၍ အဒေါ်ကြီးအား ထောင်ပြလိုက်လေ၏။

“ဒါမရှိဘူးပဲပြောရမှာပေါ့ကွယ်၊ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ညည်းဒယ်ဒီကလည်း အလုပ်မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ဝင်ငွေမရှိဘူး၊ မာမီကလည်း ဝင်ငွေမရှိဘူး၊ ညည်းတို့ ကိုကိုကလည်း နိုင်ငံခြားမှာ သွားအလုပ်လုပ်တယ်၊ ဟိုကနေ ပိုက်ဆံပို့မယ် ဆိုတာ ပိုက်ဆံမပြောနဲ့... စာကလေး တစ်စောင်တောင် မလာဘူး၊ တက်တက်ရုံးမှာ လုပ်တဲ့ ဝင်ငွေလေးပဲရှိတာ... မာမီတို့ မှာ ရှိတဲ့ရှိစုမဲ့စုလေး လည်းရောင်းရောင်းပြီး စားနေရတာ ... ဘာများ အကောင်းကျန်လို့လဲ သမီး လေးရယ်... စောစောစီးစီး စိတ်ညစ်အောင် မပြောစမ်းပါနဲ့...”

ဟုပြောလိုက်ရာ (၈) နှစ်အရွယ် ခန့်သာရှိသော ခက်ခက်ကလေး သည်သူ၏ မိခင်မျက်နှာကို ကြည့်၍ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်၍ သွားလေ၏။ ထို့နောက် အဒေါ်ကြီးသည် ခြေရင်းအိမ်ဘက်သို့ ထွက်၍ သွားပြီးလျှင် ခြေရင်းအိမ်မှ

လူငယ်တစ်ဦးနှင့် စကားပြောလေ၏။ စကားပြောသည်ဆိုခြင်းထက် ထိုနေ့ နံနက်စာချက်ပြုတ်ရန် အတွက် ပိုက်ဆံချေးသည်ဟု ဆိုလျှင် ပို၍ မှန်ပေလိမ့်မည်။

ထိုလူငယ်သည် အဒေါ်ကြီးအား...

“မာမိကြီးရေ...လကုန်ခါနီး ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ပြတ်နေတယ်၊ အဒေါ်ကြီး ပြောတဲ့ ငွေတစ်ဆယ်တော့မရှိဘူး၊ ငါးကျပ်ပဲရမယ်...”

ဟုဆိုကာ ၎င်း ၏ ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်အတွင်းမှ ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက် ကိုထုတ်၍ အဒေါ်ကြီးအား ပေးလိုက်သည်။ အဒေါ်ကြီးသည် ထိုငွေငါးကျပ်ကို ရလျှင် မိမိအိမ်ဘက်သို့ ပြန်၍ ကူးလာပြီးနောက် အိမ်ရှေ့ လူသွားပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ထွက်လေ၏။ ပြီးလျှင် မျက်လုံးဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုရှာလေ၏။ ထိုသို့ရှာစဉ် ခေါင်းရင်း (၃)အိမ်ကျော်ခန့်တွင်ရှိသော မော်တော်ကား ဝပ်ရှော့မှ သာဂေါင်ဆိုသည့် (၉)နှစ်(၁၀)နှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ဦးကိုတွေ့လျှင်...

“သာဂေါင်ရေ...မာမိကြီးဆီခဏလာခဲ့ပါဦး”

ဟုဆိုကာ သာဂေါင်အနီးသို့ ကပ်ကာ တိုးတိုးတိုးတိုးဖြင့် ပြောလေ၏။ သာဂေါင်လည်း ခေါင်းကို တွင်တွင်ညိတ်နေလေ၏။ ထို့နောက် သာဂေါင်လည်း ငါးကျပ်တန်ကို ကိုင်၍ အဒေါ်ကြီး အနီးမှ ပြေးထွက်လေ၏။ အဒေါ်ကြီးလည်း မိမိအိမ်အတွင်းသို့ ပြန်၍ ဝင်လာလေ၏။

အချိန်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ သာဂေါင်ကလေးပြန်၍ ရောက်လာ၏။ သာဂေါင်၏ လက်ထဲတွင် ကတော့ဖြင့် ထည့်ထားသော ကုလားပဲ တစ်ထုပ်၊ ငရုပ်သီးတောင့် အနည်းငယ်၊ ကြက်သွန်ဖြူ ကြက်သွန်နီ အနည်းငယ်ထုတ်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်၊ စက္ကူလေးဖြင့် ထုပ်ထားသော ကော်ဖီ မှုန့်အချို့ ပါ၍ လာလေ၏။

မာမိကြီးသည် သာဂေါင်ပေးသော အထုပ်များကို လှမ်း၍

ယူလိုက်ပြီးနောက် သာဂေါင်အား မတ်စေ့တစ်စေ့ပေးရင်း...

“နင်စားဖို့...”

ဟုပြောလေ၏။ ထို့နောက် မာမီကြီးသည် သာဂေါင်ယူလာသော တစ်ခါဖျော်စာ ကော်ဖီမှုန့်ကလေးကို လူကြီးအတွက် ဖျော်၍ ပေးလေ၏။ လူကြီးသည် ယနေ့အဖို့ ကော်ဖီသောက်ရန် မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဟု စိတ်လျှော့ထားရာမှ ကော်ဖီပူပူနွေးနွေးတစ်ခွက်ကို မြင်လိုက်ရလျှင်...

“အိုး...ဂွတ်...ဒါ၊ ကောင်းလေစွ...ကောင်းလေစွ...”

ဟုရေရွတ်လိုက်လေ၏။ အဒေါ်ကြီးကလည်း သာဂေါင်ဝယ်လာသော ကုလားပဲနှင့် ငရုတ်သီး ကြက်သွန်တို့ကို နံနက်နှင့် ညနေစာအတွက် ရည်ရွယ်ကာ ပဲဟင်း ချဉ်စပ်တစ်ခွက်ချက်ရင်း...

“ဆင်းရဲတွင်းက နက်လိုက်တာ.... ဘယ်တော့များ တွင်းနှုတ်ခမ်းပေါ် ရောက်ပါ့မလဲ..”

ဟုတွေးတောရင်း မျက်လုံးအိမ်၌ မျက်ရည်များ စို့လာလေတော့သတည်း။

*

တော်တော်တတ်တဲ့ မ,တတ်ပ

*

အခန်း(၂)

မိုးရေထဲမှ မညိုမ

မိသားစု လေးဦးသည် နံနက်စာ ထမင်းစားသောက်ကြလေ၏။ တစ်ခါက ထိုအိမ်ကြီး၌ မီးဖိုခန်းနှင့်တွဲလျက် ထမင်းစားခန်းရှိခဲ့သော်လည်း ပျက်စီးယိုယွင်းနေပြီဖြစ်သဖြင့် ထမင်းစားသောအခါ၌ အိမ်ရှေ့ခန်း၌ ပင် ထမင်းစားပွဲဝိုင်း အပုကလေးကိုချ၍ ဝိုင်းဖွဲ့ စားသောက်ကြလေ၏။

၎င်းတို့ စားနေစဉ်အတွင်း မိုးသည် သည်းညည်းမည်းမည်းကြီးရွာချလိုက်လေ၏။ ပြုတင်းပေါက်မှ မိုးများပက်သဖြင့် တက်တက်သည် ပြုတင်းပေါက်များကို လိုက်၍ ပိတ်ရလေ၏။ ထို့နောက်ထမင်းဝိုင်း၌ ပြန်၍ ထိုင်ကာ ထမင်းဆက်၍ စားလျှင် ၎င်း၏ မိခင်က...

“ဟဲ့...တက်တက်ရဲ့၊ အပေါ်ထပ်မှလည်း သွပ်ပြားတွေက ပေါက်ပြီး မိုးရေတွေ ကျနေတာ၊ ဇလုံတွေ ခွက်တွေ တက်ပြီး ခံထားဦးလေ၊ မိုးရေတွေက ကြမ်းပြင်ကနေတစ်ဆင့် အောက်ကို ကျလာလိမ့်မယ်...”

ဟုပြောလိုက်လျှင်တက်တက်က...

“မာမိကလည်း တစ်အိမ်လုံးယိုနေတာ၊ ဘယ်ကခွက်တွေ၊ ဇလုံတွေ နဲ့လိုက်ခံရမှာလဲ၊ အဲဒါတွေပြီးအောင် လုပ်မယ်ဆိုရင် သမီးထမင်း စားရတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ယိုပေစေ၊ ပြီးမှ လိုက်သုတ်မယ်၊ နောက်တစ်နှစ် ဆိုရင် သမီးတို့ဒီအိမ်ကြီးမှာ နေလို့မရတော့ဘူး၊ ဟောဟို ပလက်ဖောင်း ပေါ်က သစ်ပင်အောက်မှာ သွားပြီး နေရတော့မယ်”

ဟုပြောကာ ထမင်းကို ဆက်၍ စားနေလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ၎င်းတို့ အခန်းသို့ အသက်အစိတ်အရွယ်ခန့်ရှိသော မိန်းကလေးတစ်ဦး မိုးရေများ ရွဲလျက် ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုမိန်းကလေး၌ ထီးပါသော်လည်း ထိုထီးသည် ဤမျှ သည်းသော မိုးအတွက် အကာအကွယ် မပေးနိုင်သောကြောင့် ဤမျှ ရွဲရွဲစိုနေခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် ထီးကလေးကို တံခါးထောင့်၌ ထောင်၏။ လုံချည်ကို ရေညှစ်ချ၏။ ဆံပင်များ သပ်လိုက်၏။ ထမင်းဝိုင်းမှ လူလေးယောက်သည် ထိုမိန်းကလေးအား လှမ်း၍ ကြည့်နေလေ၏။

ထို့နောက် မာမီကြီးက...

“ဘာကိစ္စလဲ မိန်းကလေး ”ဟုမေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မိန်းကလေးက...

“ဟုတ်ကဲ့ကျွန်မ လာပါမယ်”

ဟုဆိုကာ အိမ်ခန်းအတွင်းသို့ သိမ်မွေ့စွာ ဝင်လာပြီးလျှင် ပိုက်ဆံအိတ်အတွင်းမှ စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ထုတ်ပြီး နောက်မာမီကြီးအား လှမ်း၍ ပေးကာ ထမင်းဝိုင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း နေရာလောက်တွင် ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ထိုင်နေလေ၏။

“ညိုမကို လက်မခံရင် ဒီတစ်သက် သူ ပြန်မလာတော့ဘူးတဲ့၊ မေ့လိုက်ပါတော့တဲ့၊ အဲဒီ တော့ ...ခင်ဗျားသားကို ပြတ်နိုင်သလား၊ မပြတ်နိုင်ရင်တော့ အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ လက်ခံရမှာပဲ...”

ဟု ဒယ်ဒီကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ညိုမဆိုသော မိန်းကလေးက...

“ကျွန်မလည်း အလုပ်လုပ်မှာပါ၊ လုပ်လို့ရသမျှ ငွေကိုလည်း မာမီတို့ကို အပ်မှာပါ၊ ကိုကျော်က ဘယ်မှာမှ မနေရဘူး၊ ဒီအိမ်မှာပဲ နေရမယ်လို့

ပြောသွားလို့ပါ...”

ဟု တည်ငြိမ်သော လေသံဖြင့် ပြန်၍ ပြောလိုက်၏ ။

ထိုအခါမာမီကြီးက...

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း နေရမှာပေါ့၊ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ”

ဟုပြန်၍ ဖြေလျှင် ညိုမက...

“ညိုမရဲ့ပစ္စည်းလေးတွေပြန်ပြီး သယ်လိုက်ဦးမယ်...”

ဟုဆိုကာ ဒယ်ဒီကြီးနှင့် မာမီကြီးအား ကန်တော့၍ ထွက်သွားလေ၏ ။

မိုးမှလည်း ညည်းညည်းမည်းမည်း ရွာနေဆဲဖြစ်၏ ။

မိသားစုလေးယောက်သည် ထမင်းစားပြီးသော်လည်း

ထမင်းဝိုင်းကိုမသိမ်းသေးဘဲ ညိုမနှင့်ပတ်သတ်သော အကြောင်းကို ၎င်းတို့ အသီးသီး ၏ အလို ၊ အထင်၊ အယူများဖြင့် ပြောဆိုနေကြလေတော့သတည်း။

မိုးစဲသွားသောအခါ၌ မာမီကြီးသည် ခြေရင်းအိမ်သို့ ကူးသွားပြီး လျှင်

ချွေးမ အသစ်ကြပ်ချွတ် ညိုမ၏ အတင်းကိုပြောလေ၏ ။ ခြေရင်းအိမ်မှ မိန်းမကလည်း...

“တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးတဲ့ ယောက္ခအိမ်ကို မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီးလာရဲတာ အာဂသိတ္တပဲ မာမီကြီးရေ...”

ဟုမဲ့ကာ ရွဲ့ကာ ပြောလေ၏ ။ မာမီကြီးသည် ခြေရင်းအိမ်သို့သွား၍

ပြောပြီးလျှင် ခေါင်းရင်းအိမ်သို့ ကူးကာ ညိုမအကြောင်းကို ပြောပြန်၏ ။

ခေါင်းရင်းအိမ်မှလည်း မိမိတို့ ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ဖူးခြင်း မရှိသေးသော

မိန်းမတစ်ဦး၏ အဖြစ်ကို ပယ်ပယ်နယ်နယ် ပြောကြလေ၏ ။

ထိုအိမ်မျှ လူငယ်တစ်ဦးကမူ...

“မိုးကျော်တို့ကတော့ နိုင်ငံခြားသွားခါနီး တောင် သပွတ်အူကို အိမ်ပေါ်တင်သွားသေးတယ်”

ဟုပြောဆိုကာ ရယ်မောနေလေ၏။ မာမိကြီးသည် ခြေရင်းခေါင်းရင်းအိမ်သို့ လှည့်လည်၍ ချွေးမအသစ်ကြပ်ချွတ်၏ အကြောင်းကို ဖောက်သည် ချပြီးသည့်နောက် မိမိအိမ်သို့ ပြန်လာကာ မိသားစု ဝိုင်းဖွဲ့၍ အတင်းပြောပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ဒယ်ဒီကြီးက...

“အရမ်းလည်းမပြောပါနဲ့ မာမိကြီးရယ်၊ မင်းက ငကျော်ရဲ့ အသားအရောင်က မုန့်ကျွဲသည်းရောင်၊ မည်းမည်းညစ်ညစ် ညိုပုပ်ပုပ်နဲ့၊ ဟိုကလေးမရဲ့ အသားအရောင်က ဝင်းဝင်းဝါဝါ စိုစိုပြေပြေ၊ မင်းသားက တစ်စက္ကန့်မှာ မျက်တောင်သုံးခါခတ်တဲ့ မျက်စခတ်ကောင်... ဟိုကလေးရဲ့မျက်လုံးက အရောင်တောက်ပြီး စူးရဲတဲ့ လင်းယုန်မရဲ့ မျက်လုံးမျိုး၊ မင်းသားက အပေါ်နှုတ်ခမ်းတိုပြီး ပစောက် ဖဦးထုပ် ဗထက်ချိုင့် ဘကုန်းမဆိုတဲ့ အသံတွေကို ပီအောင် မဆိုနိုင်တဲ့ကောင်၊ ပြီးတော့ အသံကလည်း ဘဲအုပ်ထဲကို ပြာပက်ပြီး ထားတဲ့အတိုင်း ရှုတတ ပြာတတာနဲ့၊ ဩဇာ ဓါတ်မရှိတဲ့အသံ၊ ဟိုကလေးမရဲ့ အသံကို နားထောင်ကြည့်စမ်း ... ပြောတဲ့စကားကို အားလုံးပီတယ်၊ ဥပမိရုပ်လည်း သန့်ပြန်တယ်၊ လက်ဆံ ခြေဆံ ခြေချောင်းလက်ချောင်း ပြေပြစ်တယ်၊ ဝတ်ပုံစားပုံလည်း ဣန္ဒြေရတယ်၊ ကျုပ်စဉ်းစားနေတာက ကျုပ်သား မိုးကျော်လို ရူပနိကာယ် သတ္တနိကာယ် ညံ့ဖျင်းပြီး ဖစ်ဂါမလှ ပုံမကျတဲ့ ငတိက ဒီမိန်းကလေးမျိုးကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ရအောင် ယူခဲ့တယ်ဆိုတာ အံ့ဩနေတာ မာမိကြီးရေ ...”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မာမိကြီး၏ မျက်နှာသည် စက္ကူလုံးထွေးပြီး တစ်ဖန် ပြန်၍ ဖြန့်ကြည့်သကဲ့သို့ ရှုံ့တွ၍ နေလေ၏။

“အလိုလေးတော်၊ ကျွန်မသားလေးကို နှိမ်နှိမ်ချချ ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ ပြောတဲ့ နေရာမှာတော့ ဒယ်ဒီကြီးထက် သာတဲ့လူရှိမယ် မထင်ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ခက်ခက်ကလေးက ...

“ဟုတ်တယ် မာမိရဲ့ ... ကိုကိုက အလကားနေရင်း မျက်တောင် ခတ်နေတာ၊ သူ့မျက်လုံးက မီးပွိုင့်လို့ပဲ မှိတ်လိုက်ဖွင့်လိုက်နဲ့”

ဟု ဝင်၍ ပြောလေလျှင် တက်တက်က ရယ်လေ၏။ မာမိကြီးကမူ

“ဒီလိုမပြောရဘူးသမီးရဲ့ ... ကိုကိုက သမီးထက် ကြီးတယ်လေ၊ သမီး ငရဲကြီးမှာပေါ့” ဟု ဟန့်တားလိုက်လျှင် ခက်ခက်ကလေးက

“သမီးက နောက်မှပြောတာ၊ ဒယ်ဒီကြီးက အရင်ပြောတာ၊ ငရဲကြီးမယ်ဆိုရင် ဒယ်ဒီကြီးက အရင်ကြီးမှာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်လျှင် မာမိကြီးက

“ဟဲ့ .. ဒယ်ဒီကြီးက သူ့အဖေ၊ အဖေပြောလို့ ငရဲမကြီးဘူး၊ သမီးက သူ့ညီမ၊ သမီး ပြောရင်တော့ ငရဲကြီးမှာပေါ့”

ဟု ရှင်းပြလိုက်လေ၏။ ခက်ခက်သည် မျက်လုံးအကြောင်သားဖြင့် သူ၏ မိခင်မျက်နှာသို့ ငေး၍ ကြည့်နေလေ၏။ ထို့နောက် အစ်မဖြစ်သူ တက်တက်ဘက်သို့ လှည့်ကာ

“မမ ... မမ ပြောတော့ မကောင်းတာဆိုရင် အပြစ်ဆို၊ အပြစ်ဆိုရင် အတူတူ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ အဲဒီ အပြစ်ကိုပဲ ဒယ်ဒီကြီးကျတော့ အပြစ်မမြင်ဘဲ ခက်ခက်ကျမှ အပြစ်ဖြစ်သလား.. ခက်ခက်ကို ပြောပြပါ”

ဟု ပူဆာလေ၏။ ထိုအခါ တက်တက်က လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပက်လက်လှန်၍

အဲဒါတော့ တပည့်တော်မလည်း မလျှောက်တတ်ပါဘူး ဆရာလေးရယ်” ဟု ဆိုကာ ခက်ခက်အား ပြောင်ပြု၍ ပါးနှစ်ဖက်ကို လိမ်ဆွဲပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်ပြေးသွားလေတော့၏။

လျှပ်စစ်ဆရာမ မညိုမ

ညနေသို့ရောက်လျှင် ညိုမသည် သားရေသေတ္တာတစ်လုံး၊ ကြိမ်ခြင်း
တောင်းတစ်လုံးဖြင့် အိမ်သို့ ရောက်လာလေ၏။ မာမီကြီးသည့် မီးဖိုနှင့်ကပ်လျက်
ပစ္စည်းဟောင်းထားသောနေရာကို ညိုမ နေထိုင်ရန်အတွက် ပေးလေ၏။
ညိုမလည်း ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း အမောမျှပင် မဖြေရသေးဘဲ ထိုအခန်းကို
ခက်ခဲစွာ ရှင်းရလေတော့၏။

ထိုသို့ ရှင်းနေချိန်၌ ပင် ခြေရင်းအိမ်၊ ခေါင်းရင်းအိမ်မှ မိန်းမကြီး၊
မိန်းမလတ်၊ မိန်းမငယ်တို့သည် ညိုမအား ကြည့်ရှုရန်အတွက်
ရောက်ရှိလာကြသည်။ ထိုသို့ ရောက်ရှိလာရုံမျှမက အချင်းချင်းလည်း
ညိုမအကြောင်းကို တီးတိုး ဝေဖန် ပြောဆိုကြလေတော့၏။

ညိုမ ရှင်းလင်းနေသောအခါ အတွင်းမှ
ကင်းမြီးကောက်တစ်ကောင်ထွက်လာသဖြင့် ခက်ခက်က အော်လေ၏။
တက်တက်ကလည်း ‘ကင်းကြီး၊ ကင်းကြီး’ ဟု ပြော၍ ခုန်နေလေ၏။ ညိုမသည်
အနီးရှိ ပျဉ်ချောင်းတစ်ချောင်းကို ကောက်ယူပြီးလျှင် ထိုကင်းမြီးကောက်အား ‘ဝှပ်’
ကနဲ တစ်ချပ်တည်း ရိုက်သတ်လိုက်ပြီးနောက် ကောက်ယူပြီး ပြုတင်းပေါက်မှ
ပစ်လိုက်လေတော့၏။

ထိုအပြုအမူကို မြင်ရသော မိန်းမတစ်ယောက်က ..

“လက်ရဲဇက်ရဲတော့ ... အကုသိုလ်ကိုလည်း ကြောက်မယ့်ဟာ
မဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျန်သော မိန်းမတစ်ဦးကလည်း

“ဟုတ်ပျဲ”

ဟု ထောက်ခံလိုက်လေ၏။ ညိုမသည် ထိုအခန်းကို ရှင်းပြီးနောက်

ပျဉ်ပြားအချို့ကို ဖုန်ခါပြီးလျှင် တမံသလင်းတွင် ခင်းကာ ၎င်းအိပ်စက်ရန် အိပ်ရာကလေးကို ပြင်ဆင်လေတော့၏။ တက်တက်သည် ညိုမထံသို့ရောက်လာပြီးလျှင်

“မီးလုံးတော့ ရှိတယ်၊ မီးကျွမ်းနေတာလား၊ ကားရင့် မလာတော့တာလား မသိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လျှင်ရာ ညိုမက ...

“ရပါတယ်ကွယ် ...”

ဟု ဆိုကာ ၎င်း၏ သေတ္တာအတွင်းမှ ဝက်အူလှည့်ကလေးကိုယူ၍ ဝါယာကြိုး၌ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားလာမလာ ထောက်ကြည့်လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ယူ၍ မီးသီးကိုဖြုတ်ယူကာ ကြည့်လေ၏။

“မီးသီးကျွမ်းနေတာကွယ် ...”

ဟု ဆိုကာ မီးသီးဝယ်ရန်အတွက် အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

ညိုမ ထွက်သွားသောအခါ၌ တက်တက်သည် ၎င်း၏ မိခင်နှင့်ဖခင် တို့ထိုင်နေရာသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် ...

“ဟိုအခန်းထဲက ဓာတ်ကြိုးတွေကို ကားရင့် လာမလာ မညိုမက သူ့မှာပါလာတဲ့ တက်စံတာနဲ့ စမ်းတယ်၊ သူကိုယ်တိုင် မီးသီးကို ဖြုတ်ကြည့်ပြီး အခု မီးသီးထွက်ဝယ်တာ ... အတော်ရဲတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“အမယ်လေးတော် ... လျှပ်စစ်များ၊ တို့ဖြင့် မကိုင်ဝံ့ပေါင်”

ဟု မာမီကြီးက ပြောလိုက်လျှင် ဒယ်ဒီကြီးက

“ကိုယ်က မကိုင်ဝံ့လို့ မီးမလင်းပေမယ့် ကိုင်ဝံ့တဲ့လူက ကိုင်ဝံ့လို့ မင်းလင်းသွားပြီဆိုရင်တော့ ကိုင်ဝံ့တဲ့လူကို အပြစ်မပြောရဘူး မာမီကြီးရဲ့၊ ဒါဟာ ကဲ့ရဲ့ရမယ်၊ ဘယ်ကိစ္စကို ချီးမွမ်းရမယ်၊ ဘယ်ကိစ္စကို အားမကျရဘူး ဘယ်ကိစ္စကို

အားကျရမယ်ဆိုတာကို ကွဲကွဲပြားပြား သိတဲ့လူက နည်းတယ်၊ အဲဒီ နည်းတဲ့အထဲမှာ
မာမီကြီးတို့ မိသားစုက အဆိုးဆုံးဖြစ်နေတယ်၊ ပြင်စမ်းပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မာမီကြီးသည် နှုတ်ခမ်းကို ဟန်ပါပါ

မဲ့လိုက်လေတော့သတည်း။

*

အခန်း(၃)

‘တရားထိုင်တဲ့ မညိုမ’

များမကြာမီ၌ မညိုမ ပြန်ရောက်လာလေ၏။ လက်ထဲတွင်လည်း ဝါယာကြိုးများ၊ မီးလုံးမီးခေါင်းများနှင့် လက်ကိုင်တွင် ဝါယာစွပ်ထားသော ပလိုင်းယာလေး တစ်လက်ကို ပါလာလေ၏။

ထို့နောက် ကျွမ်းနေသော မီးသီးနေရာတွင် မီးသီးအသစ်တပ်လိုက်၏။ ၎င်း၌ ပါလာသော စာကြည့်မှန်အိမ်ကလေးကိုလည်း ပလပ်ပေါက်နှင့်ဆက်ကာ မီးထွန်းကြည့်လိုက်၏။ မီးလင်းသွားသောအခါ၌ ထိုမီးအိမ်ကလေး၏ အနီးတွင် စာအုပ်တချို့ကို ထပ်၍ ပုံလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်လာပြီးနောက် ...

“မိတာခ မဆောင်ရသေးတဲ့ ဘီလ်တွေရှိရင် ညိုမကိုပေးပါ ညိုမ ဆောင်ပေးမယ်”

ဟု ပြောကာ တောင်းယူလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မာမိကြီးက အိမ်တိုင်ရှိ သံတွင် ချိတ်ထားသော မိတာ စာရွက်များအား မေးငေါ့ပြလိုက်လေ၏။ ညိုမသည် ထိုစာရွက်များကို ယူ၍ လအစဉ်လိုက်ဖြစ်အောင် ထပ်လိုက်ပြီးနောက် ပေးဆောင်ရမည့် ငွေများကို ပေါင်းကြည့်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ...

“သိပ်မများသေးပါဘူး .. သုံးဆယ်ကျော်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ညိုမပဲ

ဆောင်မယ် ...”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ဒယ်ဒီကြီး၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို မေးလေ၏။ ထိုအခါ ဒယ်ဒီကြီးက ...

“အောက်ပိုင်း သေသွားတာတော့ နှစ်တောင် အတော်ကြာသွားပြီ၊ သေသွားတယ်ဆိုတာက လမ်းမလျှောက်နိုင်တာကို ပြောတာပါ။ ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံးကတော့ အထိအတွေ့ကို သိသေးတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ အိပ်ချိန်သို့ရောက်လျှင် အသီးသီး အိပ်ရာသို့ ဝင်ကြလေ၏။ ညိုမသည် အိပ်ရာသို့ မဝင်မီ၌ ဒယ်ဒီကြီး၏ အနီးသို့ လာပြီးလျှင်

“ဒယ်ဒီကြီး ... ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ”

ဟု မေးလေ၏။ ဒယ်ဒီကြီးက ဘာမျှ လုပ်စရာမရှိကြောင်းပြောလျှင် ထွေးခံနှင့် သေအိုးကိုယူ၍ ဆေးကြောပြီး လာ၍ ချပေးလေ၏။ ပြီးလျှင် မာမီကြီး၏ အိပ်ရာအနီးသို့ သွားကာ ...

“မာမီကြီး ... ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ” ဟု မေးလေ၏။

ထိုအခါ မာမီကြီးက ...

“ဘာမှ လုပ်ပေးစရာမရှိပဲ ဘူးတော်ရေ ...”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ညိုမသည် မာမီကြီးအား စောင်ခြံပေး၍ မိမိအခန်းဆီသို့ ပြန်လာလေ၏။ တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ၌ မာမီကြီးအား တက်တက်က လာ၍ နှိုးလေ၏။

မာမီကြီးက ...

“ဘာလဲ” ဟု တိုးတိုးမေးလေ၏။ ထိုအခါ တက်တက်က ...

“ဒီမှာ လာကြည့်”

ဟုဆိုလေ၏။ မာမိကြီးလည်း တက်တက်ခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်သွားလေ၏။ ထို့နောက် ညိုမ၏ အခန်းအပြင်မှနေ၍ အခန်းတွင်းသို့ ချောင်းကြည့်ခိုင်း၏။ မာမိကြီးလည်း အပေါက်ငယ်တစ်ခုမှ ချောင်းကြည့်လိုက်၏။ ညိုမသည် အညာစောင်ပါးလေတစ်ခုကို ခေါက်ကာ ခင်း၍ ထိုင်နေ၏။ ခြေထောက်များမှာ ယောကျာ်းများ ထိုင်သကဲ့သို့ တင်ပလွင်အနေအထားဖြစ်၏။ လက်ဝဲလက်ပေါ်တွင် လက်ယာလက်ကို တင်ထားပြီး လက်မထိပ်ချင်း ထိထား၏။ ထို့နောက် လက်ပုံစံကလေးမှာ ဘဲဥပုံသဏ္ဍာန်ရှည်မျောမျော ခပ်ဝိုင်းဝိုင်းကလေး ဖြစ်နေ၏။ ကိုယ်မှာ ဆန့်ဆန့်ဖြစ်၏။ ညိုမ ကမ္မဋ္ဌာန်း ထိုင်နေခြင်းဖြစ်၏။

မာမိကြီးသည် ချောင်းကြည့်ရာမှ ခွာလိုက်ပြီးလျှင် တက်တက်ကို ခေါ်၍ ထွက်လာလေ၏။ လှေကား အတက်အဆင်း အနီးသို့ရောက်သောအခါ၌

“တရားထိုင်နေတာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“သမီး ကြည့်နေတာ (၁)နာရီလောက်ရှိပြီ၊ နည်းနည်းမှ မလှုပ်ဘူး၊ ဘဲရီးဂွတ် သမာမိ ...” ဟု တက်တက် ပြောလျှင် မာမိကြီးက ...

“မိန်းမကတော့ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ သမီးရဲ့၊ အိပ်တော့ အိပ်တော့”

ဟု ပြော၍ အိပ်ရာသို့ အသီးသီး ဝင်ခဲ့ကြလေတော့တည်း။

*

ထမင်းကြော်ကောင်းတဲ့ မညိုမ

နံနက်(၄) နာရီ ထိုးသောအခါ၌ ညိုမသည် အိမ်ရာမှ ထပြီးလျှင် ရေခဲနွေးတည်၍ မီးဖိုခန်းကို သိမ်းဆည်းလေ၏။ ညက မဆေးကြောဘဲထားခဲ့သော ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို ကျနစွာ ဆေးကြောလေ၏။ ပြီးလျှင် ထမင်းကြမ်းကို

ဇလုံးအတွင်းသို့ ထည့်ကာချေလေ၏။ ထို့နောက်

ငါးပိစိမ်းစားအနည်းငယ်ရှာပြီးလျှင် ဖျော်၍ ထိုထမင်းကြော်ပေါ်တွင် ဆမ်းကာ ပဲငံပြာရည်နှင့် နယ်လေ၏။ ထို့နောက် ဆီသင့်ရုံထည့်၍ ထမင်းကြော်လေတော့၏။

ရေနွေးအိုးဆူလျှင် လက်ဖက်ရည်အချို့ ဖျော်သော လက်ဖက်ခြောက် အနည်းငယ်၊ အကြမ်းခြောက် အနည်းငယ် ခတ်၍ နှပ်လေ၏။

(၅) နာရီထိုးသောအခါ၌ ပဲပြုတ်သည် လာသဖြင့် ပဲပြုတ်ဝယ်ပြီးလျှင် ထမင်းကြော်၌ ထည့်လေ၏။ လက်ဖက်ခြောက်ကျလျှင် လက်ဖက်ရည်ဖျော်လေ၏။

အိမ်သူအိမ်သားများ အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ၌ ထမင်းကြော်နှင့် လက်ဖက်ရည်ကို ခူးခပ် ပြင်ဆင်ပေးလေ၏။ ကော်ဖီတစ်ခွက်လည်း ဖျော်ထား၏။

ပြီးလျှင် ဒယ်ဒီကြီးအနီးသို့ သွားပြီးလျှင် ..

“ဒယ်ဒီကြီး ... ကော်ဖီသောက်ချင်ရင်လည်း ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လက်ဖက်ရည်လည်း ဖျော်ထားတယ်၊ ညိုမ ဖျော်တဲ့ လက်ဖက်ရည် သောက်ကြည့်ပါဦး။”

ဟု ပြောကာ စားပွဲပေါ်သို့ ချပေးလိုက်ရာ ဒယ်ဒီကြီးက ...

“အိုး ... ဝှတ်ဒ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ငုံမျှ သောက်ကြည့်လေ၏။ ထိုသို့ သောက်ကြည့်ပြီးနောက် မာမိကြီးဆီသို့ လှမ်းကာ

“မာမိကြီးရေ .. ဟောဒီ လက်ဖက်ရည်ဟာ ရိုးရိုး အိမ်ဖျော်မျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဆိုင်ဖွင့်ပြီး ရောင်းစားရတဲ့ လက်ရာမျိုး၊ အချို့ခြောက်ထဲကို အကြမ်းခြောက်ထည့်ပြီး နှပ်ထားတာ၊ သောက်တဲ့လူရဲ့ လျှာရင်းကိုစွဲစေတယ်၊ ပြီးတော့ နို့ဆီထည့်ထားတဲ့ နှုန်းကလည်း ရမ်းထည့်ကာ မဟုတ်ဘူး၊ စနစ်တကျ တွက်ပြီးထည့်ထားတာ၊ နို့ဆီ(၁) ဘူးကို လက်ဖက်ရည် (၁၆) ခွက် ရအောင်

တွက်ပြီးဖျော်တဲ့နည်းနဲ့ ဖျော်ထားတာ ...”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ခက်ခက်ကလည်း ထမင်းကြော်ကိုစားရင်း

“ဒီအစ်မ ကြော်ထားတဲ့ ထမင်းကြော်က တက်တက် ကြော်တဲ့ ထမင်းကြော်မျိုး မဟုတ်ဘူး၊ သိပ်ပြီး စားလို့ကောင်းတာ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် တက်တက်က ခက်ခက်၏ ခေါင်းကို လက်ဖြင့် ခေါက်ရင်း ...

“နောက်တစ်ခါ ငါကြော်တဲ့ ထမင်းကြော်ကို စားရဲစားကြည့် ..”

ဟု ကြိမ်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မာမိကြီးက ...

“ဒါကတော့ ငါ့သမီးလေးက အမှန်ပြောတာပဲ မိတက်ရဲ့၊ ညည်းအနေနဲ့ နာစရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီမနက် ထမင်းကြော်ဟာ ခါတိုင်း ငါတို့ ကြော်တဲ့ ထမင်းကြော်နဲ့ မတူတာကတော့ အမှန်ပဲ၊ ဘယ်လိုကြော်သလဲလို့ မေးရမှာပဲ” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ညိုမက ...

“ငါးပိစိမ်းစား နည်းနည်းကို ရေဖျော်ပြီး ထမင်းကြမ်းခဲပေါ်မှာ ငံပြာရည်အနောက်နဲ့အတူ ရောပြီး ဆမ်းတယ်၊ အဲဒါကို နို့အောင်နယ်ပြီးမှ လက်တစ်ဆုပ်စာချင်း ကြော်တာ၊ အားလုံးကြော်ပြီးမှ ပြန်ပေါင်းပြီး ဒယ်အိုးဖုံးကို အုပ်ထားလိုက်တာ၊ ပဲပြုတ်က နောက်မှ ရောထည့်ပေးတာပါ၊ ဒီထက် စားလို့ကောင်းချင်ရင်တော့ လက်ဖက်အသား နည်းနည်း ထည့်ပြီး ကြော်ရင် ပိုကောင်းတာပေါ့ ...”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် တက်တက်သည် ညိုမ မကြားစေရန် တိုးတိုးကလေး ...

“တော်တော် တတ်တဲ့ ... မတတ်ပါ့”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေတော့သတည်း။

ခဲလ်ကမ်း မညိမ

ထို့နောက် မညိမသည် ဒယ်ဒီကြီးအား နေရာရွှေ့ပြီးလျှင် ကုတင်ကိုဖြုတ်၍ ကုတင်တိုင်ကြားမှ ကြမ်းပိုးများကို ရှာလေ၏။ ပြီးလျှင် စောင်၊ ခြင်ထောင်များကို ဆပ်ပြာဖြင့်ပြုတ်၍ လျှော်လေ၏။ ပေါက်ပြဲနေသော အဝတ်များကို ဖာထေးပေး၏။

ထို့နောက် ဈေးသို့ သွား၍ ဟင်းချက်စရာများ ဝယ်ပြီးလျှင် ဟင်းချက်လေ၏။ ဟင်းချက်စရာများ ဝယ်ရာ၌ လည်း တို့စရာကိုစုံအောင် ဝယ်၏။ ငါးပိရည်ကို ဟင်းလောက်နီးနီး ကောင်းအောင်ဖျော်၏။ အလုံးစုံကျက်သောအခါ၌ နံနက်စာ တည်ခင်းကျွေးမွေးလေတော့၏။

အငွေတထောင်းထောင်း ထနေသော ငါးပိရည်ခွက်နှင့် တို့စရာအစုံတို့ကို မြင်လျှင် ဒယ်ဒီကြီးက...

“ငါးပိရည်နှင့် ဒီတို့စရာတွေ မြင်တာနဲ့ ထမင်းကစားချင်နေပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။ မိသားစု (၄)ယောက်သည် ထိုနေ့နံနက်စာကို မြိန်ယုက်စွာ စားသောက်ကြလေ၏။ ဒယ်ဒီကြီးသည် ထမင်းစားရင်းနှင့် လည်း ငါးပိရည်၏ ကောင်းကြောင်းကို ချီးကျူးလေ၏။ အခါတိုင်း၌ မိသားစု (၄)ဦး ထမင်းစားသောအခါ ဟင်းသည် လောက်သည်ဟူ၍ မရှိပေ။ ယခုအခါ၌ မူ စားသော ထမင်းလုတ်၏ လေးပုံသုံးပုံမှာ ငါးပိရည်အား ဦးဆောင်ဦးရွက် ပြု၍ စားသောကြောင့် ဟင်းပိုနေ၏။

အားလုံးစားပြီးသောအခါ ညိမတစ်ယောက်တည်း ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို ဆေးကြော၏။ သိမ်းဆည်းစရာ ရှိသည်ကို

သိမ်းဆည်း၏။ နေ့လယ် (၁)ချက် ထိုးခါနီး မှပင် ညိုမ ထမင်းစားလေ၏။

ညနေပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဒယ်ဒီကြီးအနားတွင် အားလုံးစုမိကြလေ၏။ ညိုမလည်း ထိုအနီးတွင် ရှိ၏။ ထို့နောက် ညိုမသည် အနီးမှ ထသွားပြီလျှင် ညနေစာအတွက်ပြင်ဆင် ချက်ပြုတ်လေ၏။ ညနေ အတွက်မူ ဟင်းခါးနှင့် အသုပ်ကို ဦးစားပေး၍ စီစဉ်လေ၏။ အသုပ်မှာ သဘောသီးသုပ် ဖြစ်၏။ ည (၇)နာရီလောက်တွင် ညစာ စားသောက်ကြလေ၏။ ထိုအခါ၌ လည်း မိသားစု (၄)ယောက်သည် မြိန်ယုက်စွာ စားသောက်ကြလေ၏။ ဒယ်ဒီကြီးသည် ညိုမချက်သော ဘူးသီးဟင်းခါးကို ခံတွင်းတွေ့နေပုံရ၏။ မာမိကြီးကမူ သဘောသီးသုပ်ကို အားရပါးရ စားနေ၏။ ညိုမမှာမူ ဝင်၍ မစားဘဲ ထမင်းပွဲ အတွက် လိုအပ်သည်များကို လုပ်ကိုင်ပေးနေလေ၏။

တက်တက်သည် ထမင်းစားသောအခါ၌ ပြတ်ပြတ် ပြက်ပြက်နှင့်မြည်အောင် စားသောကြောင့် ညိုမက ထိုသို့ ပြတ်ပြတ် ပြက်ပြက် နှင့်မြည်အောင် မစားကောင်းကြောင်း ပြောဆို ဆုံးမလေ၏။ သို့ရာတွင် တက်တက် သည်ဆုံးမသည်ကို မခံယူသည့်အပြင် ညိုမအား တစ်ချက်မျက်စောင်းထိုး၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဒယ်ဒီကြီးက...

“ မျက်စောင်းမထိုးနဲ့ သမီး...ညိုမပြောတာမှန်တယ်။ အဲဒီ လို မစားရဘူးလို့ ဒယ်ဒီကြီးလည်း ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ သမီး မလိုက်နာခဲ့ဘူး၊ သူ ပြောတာမှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်က အကျင့်ပါနေလို့ မပြင်နိုင်ဘူးဆိုရင် ကိုယ့်ဘက်ကညံ့တာပဲ။ ဒီလိုနားလည်ရမယ်...ယောက်မဆိုတဲ့ စာလုံးကို ‘ယပက်လက်’နဲ့ ပေါင်းနေကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ‘ရကောက်’နဲ့ ပေါင်းရင် ကိုယ့်အိမ်ကို ‘ရောက်’လာတဲ့ အစ်မတစ်ယောက်လို သဘောထားနိုင်မှာပေါ့...သူကတော့ သူကိုယ်သူ အစ်မတစ်ယောက်လို ခံယူပြီး သူ့ကိုယ်သူဆုံးမပြီး၊ ပြုပြင်ပြီး သမီးက ညိုမ တစ်ယောက်လို ခံယူပြီး သူပြောတဲ့အတိုင်း ပြုပြင်လိုက်ရုံပဲ... အဲဒီ လိုဆိုရင်

အဆင်ပြေသွားပြီ...”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ တက်တက်က...

“မှားတာပဲဖြစ်ဖြစ် မှန်တာပဲဖြစ်ဖြစ် ထမင်းစားနေတုန်း ပြောတာတော့ တက်တက်မကြိုက်ဘူး...”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဒယ်ဒီကြီးက မျက်လုံးပြူးသွား၏။ မာမိကြီးကလည်း ဟဲ့...ဟဲ့...ဟု ဟန့်တားလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ညိုမက ရယ်လေ၏။ စိတ်ဆိုးပုံလည်းမရပေ။

“ကောင်းပြီ...တက်တက်ရေ၊ အခုလို ရှင်းရှင်းသိရတော့ ပိုပြီး ကောင်းတာပေါ့၊ မကြိုက်တာကို မကြိုက်ဘူးလို့ပြောတာဟာ မှန်တာပဲ၊ မမ ဘက်ကလည်း ပဲ ပြောရမယ့်ကိစ္စကိုတော့ နောက်ဆုတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ စားတုန်း သောက်တုန်းမှာ ပြောတာမကြိုက်ရင်တော့ စားပြီးရင်ပြောရမယ်၊ ပြောတဲ့ကိစ္စမှာလည်း စေတနာပါတယ်၊ ကောင်းစေချင်တဲ့စေတနာဟာ အဓိကပါတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ နေမယ်လို့ မမဆုံးဖြတ်ပြီး လာကတည်းက ဒယ်ဒီကြီးကို အဖေအရင်းလို၊ မာမိကြီးကို အမေအရင်းလို၊ တက်တက်တို့ ခက်ခက်တို့ပဲ ညီမအရင်းတွေလို သဘောထားပြီး နေမလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးလာခဲ့တာ... အဲဒီ တော့ ညီမတွေ ပြုပြင်ရမယ့်ကိစ္စတွေကို အစ်မတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောရမှာပဲ... ဒါပေမယ့် အစ်မဖြစ်လေတော့ ညီမတွေနဲ့ ဘယ်တော့မှ ရန်မဖြစ်ဘူး၊ ပြောစရာရှိတာကို ပြောမယ်၊ ရန်မဖြစ်ရုံ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ထဲမှာလည်း တေးမှတ်မထားဘူး၊ အစ်မဟာ တက်တက်တို့ အစ်ကို ကိုကျော်ကျော်လှိုင် ရဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ့်ကို အစ်မရင်းလို သဘောထားပြီး ပြောတယ်လို့ နားလည်ပါ”

ဟု ညိုမက ပြောလိုက်လျှင် ဒယ်ဒီကြီးက တဟားဟားရယ်ရင်း...

“ကဲ...မာမိကြီး...ခင်ဗျား ဝမ်းမနာဘဲနဲ့ သမီးကြီးတစ်ယောက်ရပြီ၊

ဘယ်လောက်ဝမ်းသာဖို့ ကောင်းသလဲ၊ ဒါကို ကြိုဆိုရမယ်၊

ဘယ်လောက်ဝမ်းသာဖို့ကောင်းသလဲ၊ ကျုပ်ကတော့ ဝမ်းသာတယ်၊ ပြီးတော့
ကြိုလည်း ကြိုဆိုတယ်...ဝဲလ်ကမ်း မညိုမ”

ဟု စိတ်ပါလက်ပါ ပြောလိုက်လေတော့သတည်း။

*